

Dameček

Publiční
evangelizace

Návštěva
LDN
b. Michal
Pomello
s Matuškov

NE PO ÚT ST ČT PA SO NE

Tomáš	Řehák											
Jan	Boštík											
Terezie osf												
Jirka	Brouček											
Jan	Bohm											
František	Převrátíl											
Anička	Kosařová											
Pavla	Budilová											
Maruška	Bedačová											
Věra	Kolatová											
Luboš	Kolata											

út. 18-21, čt. 14-17

Štemberovi	
Šeba, bratři	
Klarisky	karmel
Dominikánky	
Trapisté	trapistk
Paulínky	šedé s.
Zdenka	Foltýnk
Modrá = celý den	
červená = půl dne	
zelená = nevím	
žlutá jen modlitba	

znzka BOR

ZPĚVNÍČEK

MISIE - DĚTI
PLZEŇ 2009/10

Dominik Daniel Valer OFM

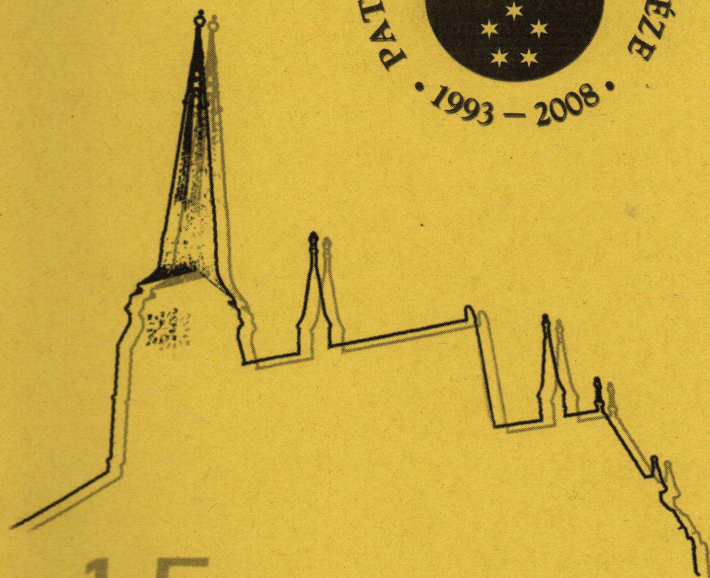
Od: hyena@centrum.cz
Odesláno: 18. října 2009 18:49
Komu: dominik@ofm.cz
Předmět: prednasky na SPS strojnicke

Dobry den, vazeny bratre Dominiku,
konecne se mi podarilo shromazdit veskere reakce mych studentu na prednasky, ktere se Vasim prostrednictvim konaly na nasi skole. Neda mi to, abych se o ne s Vami nepodelila, nebot byly veskrze kladne. Nekteri z chlapcu se pote, co jsem jim vysvetlila, akci jsem pro ne domluvila, tak trochu obavali, ze pujde o jakysi "nabor" do cirkve, ale po prednaskach byli s jejich obsahem velmi spokojeni. Bylo velmi obdivuhodne, ze jste na akce zajistili lektory, kteri byli schopni vyrovnat se bez problemu i s mene ukaznenymi zacky, ci kteri meli velmi pozitivni a optimisticky vztah k zivotu i pres to, co je v zivote potkalo, jako byl pan lektor, ktery s detmi hovoril o zazitku klinicke smrti. Studenti si velmi chvalili sestru Frantisku a její spolupracovnici Janu, jako velmi zajimave ohodnotili prednasejici, kteri s nimi hovorili o zivote v celibatu, a zejména oc enili velmi otevreny pristup k otazce Kde je Buh, kdyz lide trpi? V naslednych hodinach mi potom rikali, ze v duchu ocekavali, ze se z otazky nejak "vyvlecete", ale Vase odpoved je primela k uvaham, ktere se nanestesti rozvinuly az v nasledujicich hodinach. Nanestesti proto, ze ja jsem na ne jiz nemohla natolik dobre reagovat. Proto - pokud by se Vase nabidka v nasledujicich letech opakovala - budeme mit o podobne akce opet zajem a slibuji, ze se pokusim zajistit vetsi prostor ve vyuce, pokud mi to kolegove dovoli...
Jeste jednou Vam za vsechny deti i kolegy moc a moc dekuji, preji vse dobre v zivote a hodne uspechu ve Vasi praci a tesim se na pripadne dalsi setkani,
Helena Koubkova, SPS strojnicka, Plzen

MODLITBA ZA PLZEŇSKOU DIECÉZI

DOBŘÝ BOŽE!
DĚKUJEME TI ZA BOHATSTVÍ TVÉHO POŽEHNÁNÍ
A ZA VŠECHNO DOBRÉ,
CO JSI NAŠÍ DIECÉZI PROKÁZAL.
PROSÍME TĚ ZA ODPUŠTĚNÍ VŠEHO ZLA,
KTERÉ SE BĚHEM HISTORIE STALO NA ÚZEMÍ NAŠÍ DNEŠNÍ DIECÉZE;
ZVLÁŠTĚ TĚ OTČE, PROSÍME,
ODPUŠŤ KŘIVDY SPÁCHANÉ BĚHEM 2. SVĚTOVÉ VÁLKY
A PO NÍ A TAKÉ V DOBĚ TOTALITY.
POHLEĎ NA TENTO KOUTEK ZEMĚ,
KTERÁ JE TI DRAHÁ.
UČIŇ, AŽ V NÍ ZÁŘÍ TVÉ SVĚTLO,
UČIŇ AŽ DO NÍ PŘIJDE TRVALÝ MÍR.
VEĎ NÁS I NADÁLE PO CESTÁCH DĚJIN.
UKAZUJ NAŠÍ DIECÉZI
A JEJÍM PASTÝŘŮM STÁLE ZNOVU SPRÁVNOU CESTU.
POHLEĎ NA TY, KTEŘÍ TRPÍ,
KTEŘÍ BLOUDÍ NEJISTĚ MEZI MNOHA OTÁZKAMI,
POHLEĎ NA JEJICH TĚLESNOU,
DUŠEVNÍ A ZVLÁŠTĚ DUCHOVNÍ BÍDU,
KTERÁ JE TRÝZNÍ!
DEJ NÁM POKRM PRO TĚLO I PRO DUŠI,
DEJ NÁM SVĚTLO, DEJ NÁM SEBE SAMU.
UČIŇ OTČE, AŽ SKRZE VNUKNUTÍ DUCHA
TVÉHO SYNA POZNÁVÁME ZNAMENÍ DOBY A
UČÍME SE NA NĚ ODPOVÍDAT.
POMÁHEJ NÁM, ABYCHOM BYLI PŘÍKLADEM VÍRY A LÁSKY
A PODPÍREJ NÁS V NAŠEM POSLÁNÍ PŘEDÁVAT VÍRU
NAŠIM DĚTEM I VŠEM LIDEM KOLEM NÁS.
PANE AŽ ZAZÁŘÍ NAD NÁMI TVOJE TVÁŘ V DOBRU POKOJE
– CHRAŇ NÁS SVOU MOCNOU RUKOU.
MARIA, PLZEŇSKÁ MADONO, POMOZ NÁM,
ABYCHOM BYLI V SÍLE EVANGELIA SVĚTLEM PRO SVĚT,
ABY TAK LIDÉ MOHLI VIDĚT DOBRU A DĚKOVALI OTCI,
KTERÝ JE V NEBESÍCH. BLAHOŠLAVENÝ HROZNATO,
PATRONE NAŠÍ DIECÉZE, PŘIMLOUVEJ SE ZA NÁS.
AMEN.

dny víry
dny víry

115 let diecéze
115 let diecéze

Dojmy a reflexe z Evangelizace – Františkánské mise Plzeň 2009

V týdnu 4.-11.10. 2009 proběhla ve farnosti Plzeň Lochotín Františkánská mise neboli evangelizační týden zaměřený na oslovení lidí hledajících

Technické a organizační

Kolize programů – zajistit, aby nedošlo příliš k časové kolizi programů (viz. Letos např. průvod, LDN, DenOt.Dv.,atd.)

Návaznost – Honza Glac navrhoval kontakt na sebe a na své společenství pro ty, kdo by chtěli pokračovat. Možná tedy příště vysondovat více od farníků možnosti zapojení do jejich společenství, která budou ochotná nové lidičky přijmout.

Pozvat příště výslovně terciáře.

Pozitiva evangelizace

Mnoho z nás hodnotilo velkou souhru a jednotu v teamu, zvláště krásnou spolupráci uvnitř františkánské rodiny i mezi bratry.

Programy

Modlitební skupinka

Co bych napsala ke službě modlitby v misijním týdnu?

Tato služba modlitby byla spojena se službou případného rozhovoru a modlitby s lidmi, kteří přijdou do Domečku a budou mít o povídání či modlitbu zájem. O rozdělení služby jsme se domlouvaly s Lenkou. První den jsme spolu prožily krásnou chvíli společné modlitby v kapli, kdy jsme vše svěřovaly Pánu nahlas v prosbách a děkování a v očekávání, co ten týden přinese..

Postupně se k nám přidávali další lidé, zvláště k modlitbě v kapli. Kolonky v „modlitební tabulce“ se vždy nepodařilo zaplnit, ale myslím, že v kapli vždy někdo byl. Jen mě mrzelo, když jsem slyšela, že snad někdo přišel do Domečku a nikdo se mu nevěnoval.. Nevím, kdy se to mohlo stát.

První den nepřišel nikdo. Druhý den jsem měla službu a přišel můj souseď, se kterým jsem se asi rok domlouvali, že ho naučím modlit se růženec. Pořád k tomu nedocházelo kvůli mé nemoci nebo jeho zaměstnanosti. A tady jsme měli čas asi dvě hodiny. Měla jsem z toho velkou radost, on taky. V jednom z dalších teplých slunečných dnů přišla na zahradu mladá maminka metodistka, hodně se ptala, povídala o sobě, o dětech, ptala se. Také toto setkání bylo moc hezké. Na písek chodila opakovaně maminka s dvěma malými dětmi, přišli i v den, kdy byl v Domečku připraven program pro děti. Bylo vidět, že se jí tam líbí. O víře jsme spolu nemluvily, ale bavila se i s dalšími lidmi, takže možná s nimi.. Nevím. Byla moc milá.

V kapli jsme většinou zůstávaly (muži se tam večer nevyskytovali..) až do večera. Jednou jsem se asi v půl deváté, už byla tma, šla podívat, jestli je dobře zavřeno. A za dveřmi stála Eliška. Chtěla se jít modlit do kaple, netroufla si zazvonit, nebo spíš neviděla na zvonek. Chystala se odejít a ejhle, přišla jsem jí otevřít, aniž jsem věděla, že tam je. Byla šťastná, že to tak dopadlo. I několik dalších lidí „zvenku“, předem nepřihlášených, se přišlo během těchto dní modlit do kaple.

Krásný modlitební večer jsme asi všichni prožili v Pávilonku po přednášce sestry Dominiky. Po hlavním programu jsem byla ve dvojici se sestrou myslím Baptistou. Přišli k nám tři lidé žádat o modlitbu. Dva z nich jsem znala, třetí byl starý pán, evangelík. Přivedla ho moje kmotřenka. Vnímala jsem a vnímám, že se za ty tři mám i dál modlit. Tomu pánovi jsem asi za dva dny zavolala. Chtěla jsem mu nabídnout rozhovor s knězem, ale odmítnul skoro stroze. Za několik dalších dní se chtěl sejít. Tak jsme se sešli v Domečku v kapli. Chtěl mi sdělit svoje dojmy z Pávilonku (velmi příznivé), poděkovat za modlitbu, na leccos se ptal, vyprávěl o sobě.. Pak mi ještě moje kmotřenka říkala, že se na mě vyptával (ona je totiž jeho ošetřující lékařkou, on je bratr

eologa Jana Hellera)

„Do služby povolává Pán“, řekla prý sv. Terezie od Ježíše. Věřím, že modlitba je moje služba, třebaže nemusím vidět výsledky. Přece však jsem toužila nějaké vidět... Proto jsem měla radost ze setkání Milana s Tomem, i když opět nemohu říci, že je to výsledek (mojí) modlitby.. Ale to nevadí ☺

Bohu díky za ten týden, On ví a vidí, co my ještě nevidíme. Díky za všechny, kdo jsme se v těch dnech sešli, poznali a mohli sloužit podle darů, které jsme dostali!

Z večerních programů

Jednalo se o **šest večerních programů** v Lochotínském pavilonku ve stylu Alfa kurzů. Během večerů byla k dispozici kavárna s nabídkou knih a osobního rozhovoru.

Témata byla:

Kdo je Ježíš Kristus (Br. Bonaventura, svědectví Jan Böhm),

Prožil jsem klinickou smrt a uvěřil jsem (Jan Boštík),

Modlitba jako rozhovor (Br. Dominik a svědectví Míša Kopečková),

Návrat marnotratného Syna Bůh Otec (Br. Didak), Bůh a zlo (Br. Jakub, svědectví Petr z Brna),

Ježíš – lékař těla i duše (s. Dominika, svědectví Jirka Brouček a Alena z Olomouce),

Koncert – rockové pašije (Ježíšův příběh)+ Agapé.

Kromě toho probíhal **předprogram**: Pouť do Santiago de Compostela (J+B), Pantomima Obrácení, Misie českých sester v pralese v Paraguayi (s. Františka), Pantomima Ježíš, Modlitební průvod se svíčkami (Milan)

Z povídání nejpozitivněji hodnocené přednášky J. Boštíka o klinické smrti a modlitební večer sester s modlitební sužbou. Pozitivně byla hodnocena svědectví a byl návrh, aby příště byla možnost modlitby po každém večeru. Kromě farníků přišli povětšinou jen ti, kteří byli osobně pozváni místními farníky.

Je třeba lépe koordinovat-rozdělovat činnosti, stálý moderátor a uvaděč těchto programů.

Školy

Na středních školách proběhlo asi 15 přednášek po celé Plzni na gymnáziích i průmyslových školách a to tyto:

Kde je Bůh, když lidé trpí? (Br. Dominik), Kdo jsem? (Jana Pláteníková a s. Františka), Odpuštění

(Br. Didak), Klinická smrt (Jan Boštík), AIDS, sex a vztahy (Tom Řehák), Celibát (Didak),

Závislosti (Jan Böhm a Milan Zimčík), Proč lidé věří? Br. Dominik a Br. Bonaventura)

Velmi hezké přijetí i těch, kdo byli v hábitech. Konstatoval se hlad po duchovních hodnotách a otevřenost studentů. Většina přednášek byla přijata opravdu vřele. Projevilo se to i v následném dalším pozvání bratří do škol na další přednášky. Někteří přednášející jsou také v následném kontaktu se studenty přes chat a elektronickou komunikaci.

Propagace

Byla hodnocena pozitivně kvalita, estetičnost i roznáška propagačních materiálů. Objevila se připomínka snažit se zajistit dříve vytisknutí propagačních materiálů. To bylo ale způsobeno první zkušeností a zároveň náročností uspořádat společné pracovní setkání pro lidi z Moravy i Plzně.

LDN

Po celý týden františkánské mise v Plzni, jsme také pamatovali na ty, kteří by se takovéto mise zúčastnit chtěli, ale nemohli, jelikož jsou upoutáni na lůžko apod. Lidé v LDN-ce byli velice rádi, když jsme za nimi přišli je navštívit a popovídat si s nimi. Vděčíme za to především našemu Bohu,

... který vše potřebné připravil, a ústy vrchní sestry, povolil v tomto rozsahu misi v LDN-ce uspořádat. Čekalo na nás celkem 5 pater nemocných, což v přepočtu vycházelo na jedno patro denně. Chodili jsme ve skupince asi 4-7 lidí, rozdělili jsme se na dvě skupinky, abychom si mohli se všemi trochu popovídat. Lidé nás rádi přijímali a s radostí si s námi povídali o ledasčem. Bylo i mnoho lidí, kteří jsou věřící, ale jsou s Bohem ještě neusmířeni. Modlitba byla pro tyto lidi obrovským překvapením, které i někdy vedly k slzám. Setkávali jsme se s různými bolestmi, i s různým utrpením, ale také i s usmířenými lidmi, kteří pro změnu byli pro nás velkým povzbuzením. Zkušenosti, které jsme po celý týden získávali, se nedají ani popsat. Vrcholem naší mise bylo sobotní zpívání lidem v LDN-ce, kde nás bylo (zpívajících) přes dvacet. Zpívali nejen děti, ale i dospělí, a co jsem vůbec nečekal i děti z pastýřku, pro které to musel být ohromný zážitek, soudě podle jejich reakcí. Tak nezbyvá než dodat upřímné Bohu srdečné díky a vzpomenout v modlitbě na ty, kteří naši lásku nejvíce potřebují. Pán vám všem žehnej. (Juniper Josef Oravec ofm)

Škola křesťanské meditace

Měl jsem v rámci mise dva podvečery, věnované uvedení do křesťanské kontempace. Na první setkání přišlo cca. 20 lidí, na druhý ke třiceti. Zhruba třetina navštívila oba večery. Podle hrubého odhadu byl poměr praktikující katolíci / lidé jiného vyznání / obecní hledači asi 1 - 1 -1. Úvodní setkání obsahovala povídání "co je vlastně kontempace", praktická doporučení k jejímu praktikování a praktické cvičení (modlitba tělem). Na konci byla živá diskuse v kruhu i v "kuloárech".

Následující středeční večer byl určen pro všechny, kteří byli během mise osloveni. Chtěli jsme zjistit, o jaký typ setkávání budou mít zájem a tomu přizpůsobit program. Z asi patnácti účastníků měli všichni zájem o praxi kontempace s následnými reflexemi. Nyní probíhá každotýdenní setkávání se strukturou: 2 x 20 minut v mlčení, duchovní slovo obvykle na text z Písma, cvičení pozornosti (zpěvy z Taizé, něco z de Mella apod.), dotazy a rozprava. Počet účastníků se ustálil přibližně na deseti, struktura skupiny je podobná jako na úvodních setkáních. Přibývá následných osobních rozhovorů, začínají zatím dvě přípravy na křest.

Mám z toho všeho radost.

A ještě: je to už dlouhodobý dojem - lidé jsou přesyceni slovy, teoriemi, apely. Jdou spíše za praktickou pomocí ve vnitřním životě, za zkušeností. A týká se to nejen hledajících, touhu po posílení ZKUŠENOSTI s Bohem vnímám i u křesťanů.

(Robert Elva Frouz)

Den otevřených dveří v domečku

Kromě stálé služby přijetí v domečku bylo jedno odpoledne vyhrazeno pro den otevřených dveří speciálně pro ty, kdo bydlí kolem domečku, kde žijí brati a ještě se tam neměli možnost podívat. Byl k dispozici krom ostatních br. Jeroným – jeden ze zakladatelů, dále kroniky a krátký film o bratřích. Někteří sousedé pozitivně hodnotili pozvání a to, že se mohli konečně po tolika letech podívat, kdo že to tam vlastně vedle žije.

Děti

Proběhla dvě odpoledne v domečku, jeden dětský den v Lochotínském pavilonku s návštěvou LDN a zpíváním a pak návštěva skupinky misionářů v mateřské školce pod vedením P. Michala, který tam byl pozván místní učitelkou.

Pár slov ke skupince dětí, kdybych to dělala znovu. Vzala bych zodpovědněji propagaci zejména ve školách. S dostatečným předstihem. K odpoledním programům, celkem málo lidí přišlo, ale bylo dobré, že tam na ně někdo čekal. Dětský den hodnotím asi nejlíp, je potřeba počítat s tím, že je to vše velice operativní, počet dětí, věk, atd. Jinak asi nějaké prostory s větším zázemím. A úplně nejlepší byla návštěva LDN. Myslím, že to udělalo velkou radost nemocným, děti do toho byly úplně nadšené a druhotný efekt to myslím mělo i na rodiče, kteří tam s námi chodili. To je tak vše

o mě k tomu napadá. (Hanka K)

Ulice

Dvakrát denně vycházela na ulici skupinka misionářů po dvojicích. Vždy asi na 2-3 hodiny. Předtím se modlili a losovaly se dvojice. Při setkání s lidmi se rozdávaly letáky s programem misie a někdy i příručky vyrobené k misii. Jednou se uskutečnil modlitební průvod a jednou hraní na hudební nástroje s oslovováním lidí před supermarketem -Hypernovou. Zhruba s každým desátým člověkem se navázal hlubší rozhovor. S některými se bylo možné i modlit a lidé byli vděční.

REFLEXE

Mělo to Ducha.

Ahoj Jakube, jsem moc ráda, že se vám dařilo. Byli jste dnes všichni takoví prozáření a šťastní! Jistě to pro Vás nebylo snadné. Díky za všechno!
(Irena Burešová)

Programu jsem se účastnil od úterka do pátku. V sobotu jsem se moc těšil na rockové pašije, které určitě stály za to, no my jsme se scholou šli zpívat do Boru u Tachova, kde probíhalo celodenní setkání schol a chrámových sborů - vid' fotky. Ale zpět k misiím. Program jste měli vymyšlený dobře, bylo to krásně vyvážené. Duchovně mě to posunulo dál, pár krůčků blíže k Bohu, ale taky k vám františkánům, kterých jsem téměř vůbec donedávna neznal. Devět let věnovaných duchovní přípravě na takovou misi nebylo z vaší strany zbytečných. Přeji vám, ať i následující roky, kdy budete dělat další mise, vám vycházejí s pomocí Boží a osloví zejména ty, kteří Ho hledají. Ještě jednou díky z mé strany, ať se Tobě i všem ostatním bratřím a sestrám daří.
S pozdravem Jano

K modlitební skupince...

Modlitební zázemí na místě i na dálku bylo nezbytné a někdy jeho ovoce, zvláště při službě v osobních kontaktech na ulicích (s lidmi v Reiki, satanistou, orientovanými homosexuálně, z jiných církví i s muslimem) bylo hmatatelné a neslo atmosféru milosti.. (Milan Z.)

Když jsme šli z návštěvy z mateřské školy, krátili jsme si cestu přes trávník a br. Michal Pometlo říkal, že správní františkáni nechodí po trávníku.. Poté se sehnul pro spadlý list a odrecitoval Holanovu báseň o listu. Silné bylo vidět lidi v hábitech, jejich procházku po sídlišti, taková přirozená evangelizace. Velmi se mi líbili všichni misionáři, kteří přijeli za bratrem Jakubem z Moravy, opravdu zapálení, radostní lidé. Osobnost br. Michala byla velkou oporou celé mise. Pavla

Služba přijetí

Služba přijetí v domečku i před pavilonkem je důležitá ovšem někdy chyběli lidé, kteří nejen sloužili, ale i se potvrdili ve službě. Pak to zůstávalo na jednotlivcích, které to mohlo dost unavit (chce se opravdu střídat a psát stejně i na modlitby před Nejsvětější sv.) (Milan Z.)

Ke dni otevřených dveří...

Ze Dne otevřených dveří byla sympatická maminka, která sama hledala otázky na odpovědi a přiznala se, že věří v něco nad námi, ale neví co... a kterou jsem potkala už v sobotu před misiemi a pozvala ji na den Otevřených dveří. Potěšilo mne, že opravdu přišla a slíbila, že přivede do Domečku i kamarádku. Na Den otevřených dveří přijela i paní až z Přeštic, které jsou vzdálené asi

30 km, to je pěkné. Všem se v Domečku líbilo, mojí známé, kterou jsem zvala více než rok a konečně přišla, tak se též Domeček líbil a odnesla si jednu z nejdražších knih, kt. byly k dispozici - Františkánský usuál za 200 Kč. Pozitivně byl hodnocen lidský přístup misionářů, hlavně v kavárničce v Pavilonku. Taky prodej knih byl velmi dobrý nápad a ty, které přivezl br. Jeroným taky už se vyprodávají. (Pavla)

Byla jsem ráda, že jsem se mohla do misíí zapojit alespoň pár dní. Byla to pro mě cenná zkušenost. Poznala jsem, že nás lidé více berou, když nás jde po ulicích v hábitech více. Nemusíme skoro nic dělat a vzbuzujeme zájem. Také na LDN se vytvořila krásná atmosféra pro přijetí Boha. V některých případech by možná bylo dobré využít této atmosféry k udělení svátosti těm, kteří by měli zájem, protože zítra už může být pozdě. Děkuji i tobě za organizaci a přípravu. Líbilo se mi to. A úplně nejvíce se mi líbilo, že to nebyla jen tvoje iniciativa, ale že se zapojili i ostatní bratři a podpořil vás provinciál. Toho bych se někdy chtěla dočkat i v našem společenství. (S. Františka)

Tak tedy k misíím. Pro mě osobně to byla první zkušenost toho druhu a jsem velmi za ni Pánu vděčná. Uvědomuji si, že jsem více dostala, než jsem dala. Vnitřně jsem mohla prožít velkou sílu přímluvné modlitby, ale především modlitby chvály. Evangelizace bez modlitby není možná. Připomíná mi to verš z žalmu 34: "Kdo na něho budou hledět, rozzáří se". Nejenže jsem mohla hledět na Ježíše v Eucharistii, ale také jsem Ho celý týden mohla velmi silně vnímat v nemocných lidech v LDN. Je to tak konkrétní Ježíš, až to někdy v člověku mrazí. Doufám, že jsem jim přinesla alespoň kousek Boží záře.

Děkuji Pánu, že jsem mohla potkat tolik krásných lidí.

Díky i Vám všem!

(S. Emanuela)

Z LDN...

Byli jsme v LDN spolu s bratry a sestrami, byla to středa 7. 10. a chodili jsme po pokojích. Byly jsme já, sestra Františka, která hrála na kytaru a Radka?, /paměť vynechává/, která rozdávala obrázky Milostného pražského Jezulátka pacientům a pacientkám, sestra Františka hrála na kytaru písně z Kancionálu a Koinonie. Navštívily jsme dva pokoje, v jednom byla paní, která tam byla teprve chvíli, několik hodin, trochu jsem se bavily, zjistily jsme, že je pokřtěná, do kostela chodí ve městečku Kralovice, asi 30 km od PM, ale už dlouho nebyla, protože jí to zdraví nedovolilo. Další paní byla opravdu ráda, že tam jsme, děkovala, nechala se pohládit, podat ruku, byla potěšena. Třetí spala a když jsem k ní přišla blíže, říkala jsem si sama pro sebe, že takto vypadá smrt... Pak jsme na chodbě potkaly další skupinu, spolu s br. Juniperem šli do pokoje tentokrát pánského, tam byl jeden muž, který dochází i na pravidelnou mši sv. do Domova důchodců, vím, že se jmenuje Ivan a vypadal jako poustevník, zarostlý vousama, říkal, že se vždy baví s br. Didakem a mají o čem vyprávět. Jiný muž se po chvíli také rozpovídal, vyprávěl o všech svých nemocech, bolestech, co vše už má za sebou, nechal si přečíst modlitbu k Jezulátku, protože, jak říkal, nevidí skrze šedý zákal na oku. Bylo to docela povzbudivé a neměl určitě žádné negativní postoje vůči nám. Nakoukli jsme taky do jednoho pokoje, ale tam nás rázná žena, patrně manželka, odpravila se slovy "Váš kolega už tady byl.. hezké označení pro řeholníka, tak jsme šli zase o pokoj dál. Pak už jsem musela pospíchat pro dcerku do školy, ale bylo to poprvé, co jsem navštívila toto zařízení a tak jsem byla ráda a byla jsem opravdu obdarována. V LDN jsem měla možnost hovořit s mužem, který už mnoho měsíců leží upoutaný na lůžko, po bližším rozhovoru se více otevřel pro různé otázky. (Pavla)

Postřehy z misíí

Týden jsem se neozvala a měla jsem k tomu důvod. Minulou neděli jsem totiž odjela do Plzně, kde jsem se zúčastnila misíí... Možná se teď někdo zaseknul a v duchu se podivuje, že byly v Plzni misie, ale je to tak... Pod pojmem misie si totiž většina z nás představí prales, hladové a nemocné lidi v Africe, Indii či jižní Americe. Tam jsou samozřejmě misionáři zapotřebí, aby domorodcům pomohli a hlavně je naučili, jak se o sebe postarat sami. Přináší jim nejen materiální pomoc a víru, kterou třeba ještě nepoznali, ale také vzdělání skrze něž se mohou pohnout z toho svého průšvihů někam dál.

Tuto pomoc obyvatelé Plzně rozhodně nepotřebovali... V naší zemi je situace zásadně jiná. Řadíme se k materiálně bohatému Západu. Co se ale víry a křesťanství týče, tak to už jsme také misijním územím. Jižní Morava sice stále ještě patří ke katolickým baštám, ale v Čechách je už všechno jinak. Plzeňský biskup František Radkovský mně například prozradil, že je v jeho diecézi nejméně praktikujících katolíků. Od posledního sčítání před čtyřmi roky zaznamenali pokles o deset procent. V celé diecézi do kostela dnes pravidelně chodí jen devět a půl tisíce lidí... A tak byl rád, že jsme přijeli právě k nim. To už jsem ale přeskočila hromadu informací, tak pěkně popořádku!!!!

Přiznám se vám bez mučení, že ač jsem už nějaký pátek věřící, tak by mne ani ve snu nenapadlo jet někam na misie. Jsem extrémně vyčerpán člověk, takže pokud bych někam na dovolenou jela, tak nejspíš k moři. V současné době jsem ale ve stavu, kdy bych si spíš lehla doma a jen čučela do stropu, abych se zbytečně neunavovala ještě nějakými přesuny letadlem či jinými dopravními prostředky. O misiích mně někdy počátkem letošního roku řekla kamarádka. Zkrátím to... Prostě mě ukecala, abych jela taky... Ona sama ale nakonec nejela, protože nenadále ochořela, čímž mne neskutečně vytočila. Prý byla šíleně unavená a dostala k tomu ještě virózu... Jejda!!! A kdo není unavenější??? Co mám říkat po absolvování svatby a focení papeže??? Já jsem byla tak unavená, že se mně chtělo únavou zvracet... Na misie jsem ale přesto jela, protože mně bylo blbě nechat pořadatele ve štychu, když jsme jim pomoc slíbili... Když jsem kámošce před odjezdem řekla, že se taky cítím bídne, měla pro mne jednoduché řešení: "Tak nejezdí, když se necítíš! Oni to pochopí..." Tento přístup mě opět totálně vytočil. Kdyby si to tak řekl každej, tak tam nebude nikdo!!! A tak jsem jela. Byť s nechutí, ale jela...

Minulou neděli mně brzy ráno u nádraží ve Veselí nad Moravou vyzvedla kamarádka Maruška. V autě už byla také Markéta a hned se místo pozdravu ptaly, kolik mám zavazadel. Děvčatům se totiž svými krámy už podařilo zcela zaplnit kufr!!! Pravda, každá jsme vezly spacák a ony také karimatky - ty si nakonec musely dát holky vzadu pod nohy. Já seděla vpředu a u nohou mně zase skončil můj batoh s foťáky. Představa, že takto pokrčená pojedou kamsi na konec republiky, kde jsem nikdy nebyla, nebyla zrovna povzbudivá. A to jsme měly ve Bzenci ještě nabrat Lubku! V duchu jsem se utěšovala, že je Lubka skromná žena, františkánka a určitě bude mít jen malý baťůžek. V tom mne nezklamala. U nohou jí ale v prachu silnice ještě ležela bedna!!! Vyskočila jsem s otázkou na rtech: "Lubi, co to máš v té bedně???" "To jsou kaštančky pro děti, aby si z nich něco vytvořily," řekla s bezelstným úsměvem na tváři Lubka. Myslela jsem, že mne trefí šlak. Jsem ale křesťanka, a tak jsem se musela ovládnout a vše přijmout s pokojem. Pak už jsem jen s napětím sledovala, jak Maruška bednu a ostatní Lubčiny věci rve do už tak plného kufru. A představte si, že se jí to po určitém snažení podařilo! Pravda dveřmi musela párkrát pořádně bouchnout, ale nakonec se kufr zaklapnul! Myslím, že to byl první zázrak našeho misijního putování do Čech:-)

Když opomenou, že holky potřebovaly už asi po sto kilometrech čůrat, tak nám putování ubíhalo pěkně v pohodě - přes ty stísněné podmínky... Po cestě jsme se zastavily v Klokotech, kde je krásné poutní místo s kostelem. Do Plzně jsme dorazily v klidu a dokonce bez problémů našly i Domeček na lochotínském sídlišti, kde byla centrála našeho týdenního

pobytu. Ostatně jsme měly "džípíesku", tak jaký problém, že??? Fór je, že majitelka auta - Maruška, neuměla navigaci používat :-). Naštěstí to zvládla Markétka, které mne to po pár dnech naučila a musím říct, že to bylo hodně primitivní.... Je fakt, že "baba" v GPS nás občas naváděla krapet špatně, takže jsme několikrát projely zákaz vjezdu. Co ale chcete? Vždyť v autě seděly čtyři ženské, i když ani jedna z nás nebyla blondýna... Třetí den už Maruška hystericky křičela, že tím zákazem znovu nepojede, protože štěstí už pokoušet rozhodně nechce. Nakonec jsme to zvládly jinou cestou a v uvedeném úseku prostě hlas ženské z GPS neposlouchaly...

Hodně zajímavé bylo i ubytování. Spaly jsme v salesiánském centru mládeže ve dvou pokojích. Když bylo nejvíc plno, tak jsme v jedné místnosti pobývaly čtyři. Pro mne, která jsem zvyklá žít v pět plus jedna sama, to bylo hodně náročné. Každá jsme prostě byla jiná a dovezly jsme si z domova své zvyky a manýry... Zatímco já pořád zavírám dveře, Maruška má ráda otevřeno dokořán :-). Když jsem Lubku upozornila, aby zavřela, poslechla mne. Vzápětí ale na toaletu odkráčela Máruš a bylo dokořán... To je ale detail. Jedna z nás si každý večer namazala své nožky jakousi super mastí z jalovce, takže se po celém prostoru ihned rozlezl takový fakt silný odér, jak jej známe z domovů důchodců. Také uložení do postele trvalo každé z nás různě dlouhou dobu. Zatímco první ležely okolo půlnoci, poslední to třeba zvládla až o hodinu později. Vyhráno ale nebylo ani když už bylo zhasnuto a mohly jsme spát. Některé totiž celou noc tak "řezaly", že jiné mohly spát jen s obtížemi. A takových drobností byla hromada. Říkala jsem si, že to prostě k misionářské práci patří. Chtělo to nějaké oběti. Je pravda, že když byl oběd nebo večeře, tak jsem si jako misionář moc nepřipadala. Pod výborným jídlem se stoly jen prohýbaly. Zjistila jsem, že se o nás tak výborně starali věřící z lochotínské farnosti. Píšu jim velikou jedničku s hvězdičkou!!! Jen v pátek, kdy je den postu, byla pouze polévka s pečivem, ale taky byla výborná!!!!

Jste zvědaví, co bylo na programu misíí??? No já jsem byla před odjezdem taky zvědavá, protože jsem se podobné akce zúčastnila poprvé... Takže: Přednášky na školách, dětský den, koncert, pantomima, evangelizace na ulici, večerní pořady, den otevřených dveří v Domečku, návštěvy v domově důchodců i léčebně dlouhodobě nemocných. Přestože jsem byla především v týmu, které všem tvořilo modlitební zázemí, nakonec jsem se vydala s evangelizátory i do ulic a léčebny dlouhodobě nemocných (dále LDN)... Přiznám se bez mučení, že mně to na ulici nějak nešlo... Buď jsem si vybírala pro evangelizaci nevhodné lidi nebo na to prostě nemám dar... Z profese novináře přitom nemám žádný ostych oslovovat cizí lidi. Kolikrát jsem musela dát dohromady anketu a bylo to v pohodě... Tady to ale bylo o něčem jiném... Prostě mně to nešlo... Někteří oslovení byli docela dost drsní. Nejlepší byl jeden děda, který měl devadesát a vyčítal nám, proč raději poctivě nepracujeme :-). Když jsem mu řekla, že jsem si na misie vzala týden dovolené, tak jsem mu vzala vítr z plachet. Shodou okolností jsme ho pak na sídlišti potkali ještě jednou. To nám vynadal, že jsme ho tak "zblbli", že zabloudil. Nakonec se z něj vyklubal zarytý komunista. Ukazoval hůlkou na paneláky a říkal: "Toto všechno se vybudovalo za minulého režimu! A co za kapitalismu??? Nic!!!!," tvrdil děda.

Je fakt, že ne všichni dopadli jako já. Například Markétka byla hodně úspěšná. Zažila si sice také nějaká odmítnutí, ale na druhé straně i neuvěřitelná setkání. Pozorovala jsem ji zpozzdálí a viděla, že zastavila třeba ženu středního věku s dítětem a bavily se spolu minimálně půl hodiny. Žena se jí svěřovala se svými bolestmi, které jí život přinesl a nakonec souhlasila, aby se za ni Markéta pomodlila. Při odchodu se ženě po tvářích koulely slzy... A podobných setkání bylo mnohem víc. Mě se osobně nejvíc dotkla návštěva LDN. V jednom pokoji tam leželi třeba i čtyři lidi. Mluvila jsem tam s bývalou modistkou, herečkou, novinářem Mladé fronty i lékařem. Vedle nich leželi dělníci anebo třeba ženy, které nikdy nepracovaly... Tam si najednou na sklonku života byli všichni rovni... Už se nikdo nemohl blýsknout svou krásou a

vlastně ani tím, co umí, dovede, jak je známý, slavný... Všichni byli ve vážném zdravotním stavu. A co bylo nejhorší? Smutek těch lidí a mnohdy i beznaděj. Byli hladoví po lidském doteku, objetí, úsměvu... Jedna babička se rozplakala, že tam nechce být, že chce domů... Jiná nám zase nechtěla při loučení ani pustit naši ruku... No byla to síla... Co vám budu povídat... Hlavně to uvědomění si, že všichni spějeme ke stáří a nikdo nevíme, netušíme, jaké bude....

A celkový dojem z misí? Jedno je jisté: Byl to zážitek, na který se nezapomíná. Prožitek, který nelze popsat a předat dál. Nikdo nevíme, jestli naše mise někoho přivede k víře. To se zřejmě až na výjimky nikdy nedozvíme. Co už ale vím teď, je fakt, že jsem v Plzni poznala hromadu nových úžasných lidí, kteří se pro mne stali přáteli. Že jsem jela kamsi na konec republiky pomáhat a nakonec jsem byla nejvíc obdarovaná já. Můj pocit potvrdil františkánský kněz P. Michal Pometlo. "Je to tak, kdo je ochotný dávat, tak mnohem víc dostává. Pokud se někdo uzavře a hrabe jen pro sebe, uzavře se i obdarování," řekl tento moudrý muž. Také on patří mezi moje nové přátele. Moc si toho vážím...

Co říct na závěr? Pokud vám někdo nabídne, abyste jeli na misie, tak do toho jděte! Stojí to za to! Příští rok františkáni uvažují o podobné aktivitě v Liberci, tak vzhůru do ulic! :-)

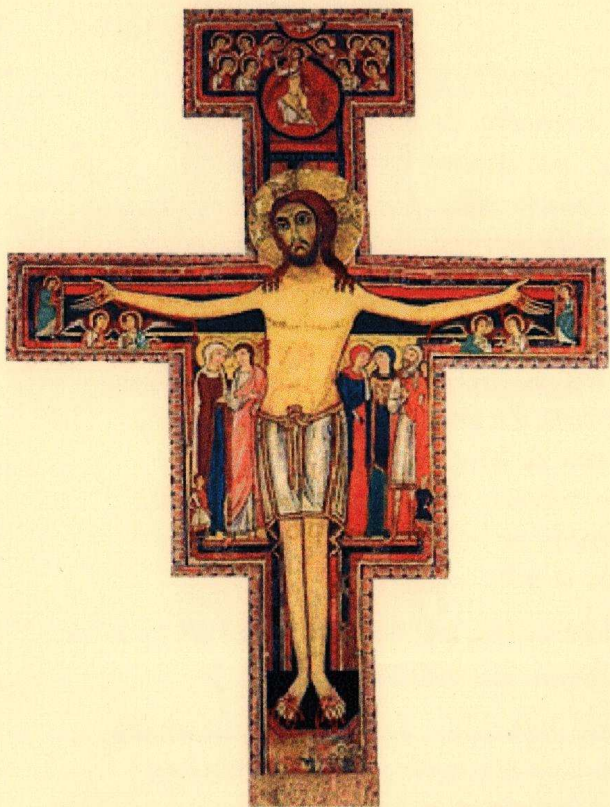
Jedno je jisté. Misionářem může být každý na svém místě, kde žije... Je okolo nás hromada lidí, kteří trpí nějakým druhem nelásky. Mnohdy přitom stačí tak málo - úsměv nebo čas věnovaný známým, přátelům, na něž ve frmolu života a kolotoči povinností nějak zapomínáme. Všechny zdravím a přeji otevřené oči i srdce pro potřeby druhých.

Lenka Fojtíková, fotografka, blog

...

A pokud byste chtěli vidět, jak to v Plzni vypadalo den za dnem, tak koukněte na pár fotek, které jsem tam udělala. Uvidíte, že naše misie byla hodně různorodá, a že jsme si užili i hromadu legrace.... www.frantiskaniplzen.rajce.idnes.cz/

Kříž z kostela sv. Damiána v Assisi

Autor tohoto kříže z XII. stol. je neznámý umbrijský umělec. Výška kříže je 210 cm a šířka 130 cm. Je malovaný na dřevě. Původně byl zavěšen v Assisi v kostelíku sv. Damiána v apsidě nad oltářem. Od roku 1958 je vystaven v kapli baziliky sv. Kláry. Není to obyčejný kříž, je to ikona, neboli náboženský obraz mluvící řečí symbolických barev a symbolických způsobů zobrazení.

Rám kříže je tvořen z malých mušliček. Mušle byly ve starověku pro svou krásu a trvanlivost symbolem krásy a věčnosti nebeského štěstí.

Malé postavy dole jsou: sv. Damián (patron kostela, v němž kříž visel), sv. Michael, sv. Rufin, sv. Jan Křtitel a sv. Petr a Pavel. Z těchto postav jsou viditelné pouze dvě. Zbytek byl setřen polibky při častém uctívání kříže. Všechny postavičky mají oči upřeny vzhůru, což vyjadřuje jejich očekávání Kristova druhého příchodu.

Kristův šat je šatem, který si velebněji oblékali, když vstupovali do vešvatyně. Tím je naznačeno, že to, co Ježíš právě koná, je velebnějším úkonem, a tedy, že je to v Božích očích nanejvýš posvátné a cenné.

Koruna slávy kolem Kristovy hlavy je svatozář. V tomto detailu zlatá barva zdůrazňuje božství.

Závoj na Kristově tváři jakoby zastiňuje obličej a krk. To připomíná dobu Starého Zákona, kdy nebylo možné pohlédnout Bohu do tváře. Spatřit Boha znamenalo zemřít. Teprve v nebi spatříme Boha bez závoje.

Holubička na Ježíšově čele je symbolem Ducha svatého.

Oči jsou doširoka otevřené. To je symbol vševědoucnosti ducha a nazírání na Otce a také označují toho, kdo žije – zmrtvýchvstalého Krista.

Stigmata - rány v boku, rukou a nohou jsou velmi výrazné. Nejvíce tryská krev na Jana a Marii, ale i na setníka a malé postavy u Ježíšových nohou. To znamená, že spása je připravena i pro pohany a Ježíšovy nepřátele. Dva andělé na břevnech kříže se klanějí ranám a žasnou nad nimi.

Kohout je symbolem vycházejícího slunce. Může to být i varování před přílišnou sebejistotou – už tu byl jeden, který si byl jistý a zapřel Krista dřívě, než kohout zakokrhal.

Nahoře na ikoně je pravice v žehnajícím gestu jako symbol Otce, k němuž Ježíš vystupuje.

Na kříži jsou tedy přítomny všechny tři osoby Boží Trojice. Tím se chce říci, že na tajemství naší spásy měla účast celá Nejsvětější Trojice.

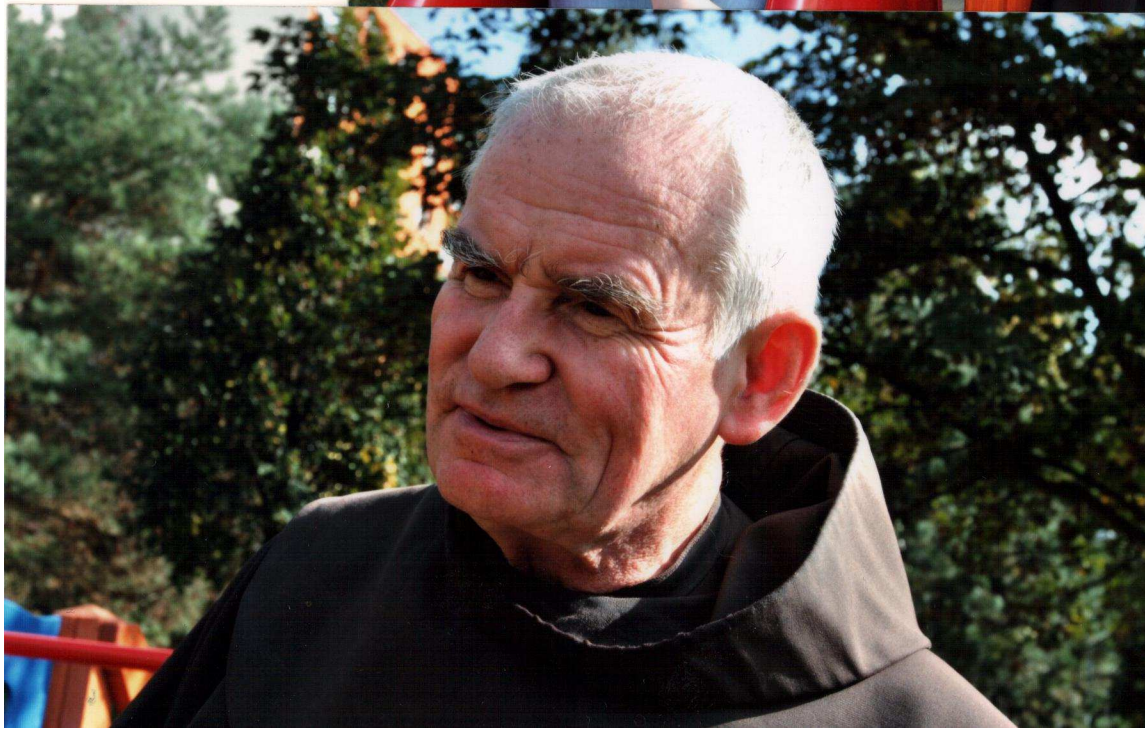
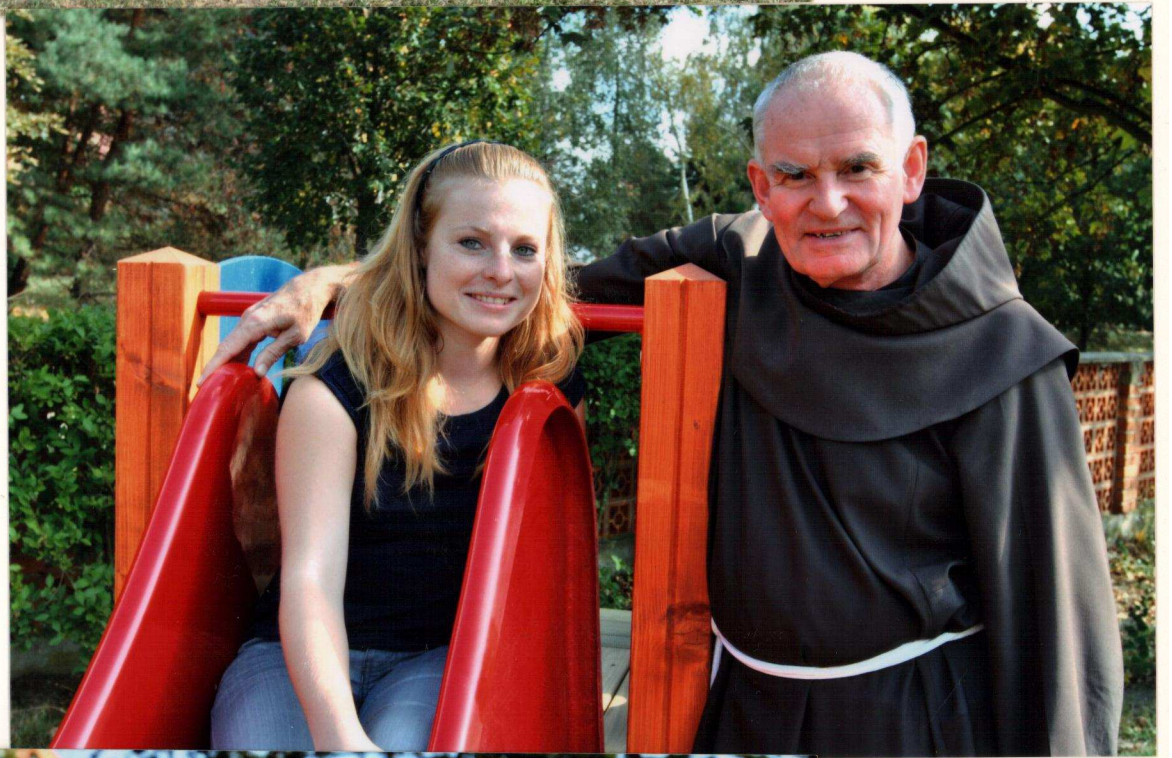
Tímto křížem byl František osloven a povolán do služeb Církve. V rozhodné hodině svého života odpověděl:

*Nejvyšší, slavný Bože,
osviť temnoty mého srdce
a dej mi, Pane,
pravou víru,
pevnou naději
a dokonalou lásku,
moudrost a poznání,
abych splnil tvůj svatý a pravý příkaz.*

Symbolika barev:

- **zlatá barva** znamená božství nebo velký stupeň připodobnění se Bohu (např. Ježíšovy šaty, ornamenty na Mariiných šatech, svatozáře světců)
- **červená barva** je barva mučednictví a také barva těch, kdo měli velkou lásku (u Ježíše znamená mučednickou smrt na kříži)
- **bílá barva** je sláva, čistota (sláva zmrtvýchvstání)
- **blankytně modrá** symbolizuje nebeskou bytost
- **černá, hnědá, zelená a granátová** znamená pozemskou přirozenost nebo nějaký podíl na ní

100

Neděle 4. října 2009 – společná procházka misionářů na Mikulce

Neděle 4. října 2009 - Kostel Všech svatých – Roudná – slavnostní nešpory

Pondělí – 5. října 2009 - mše sv. v Domečku s otcem biskupem, zahájení misíí

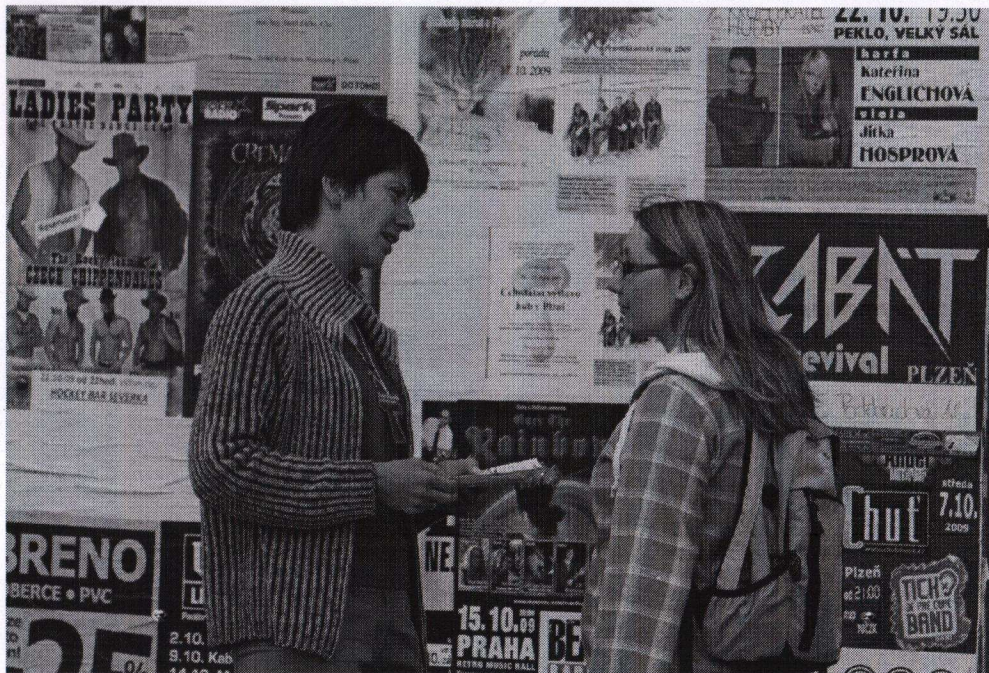

Úterý 6. Října – mše sv. v Domečku a po ní

Pouliční evangelizace

Pondělí – návštěva LDN a Domova důchodců

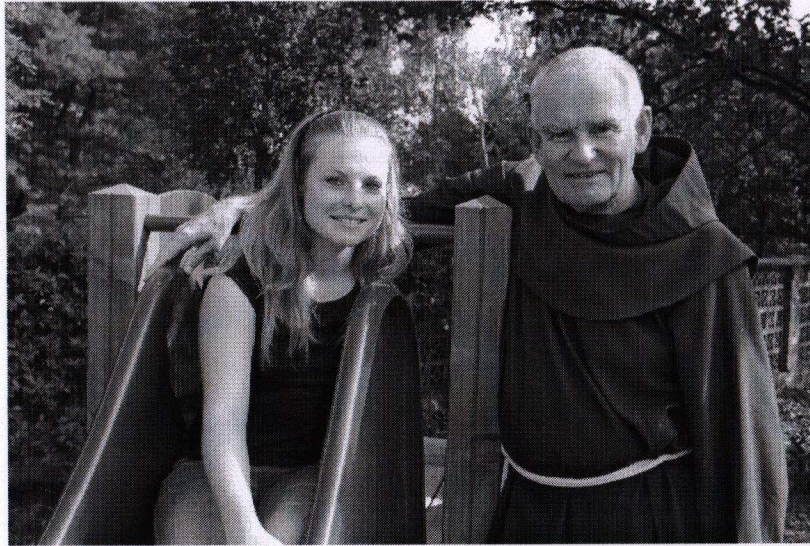
Středa dopoledne

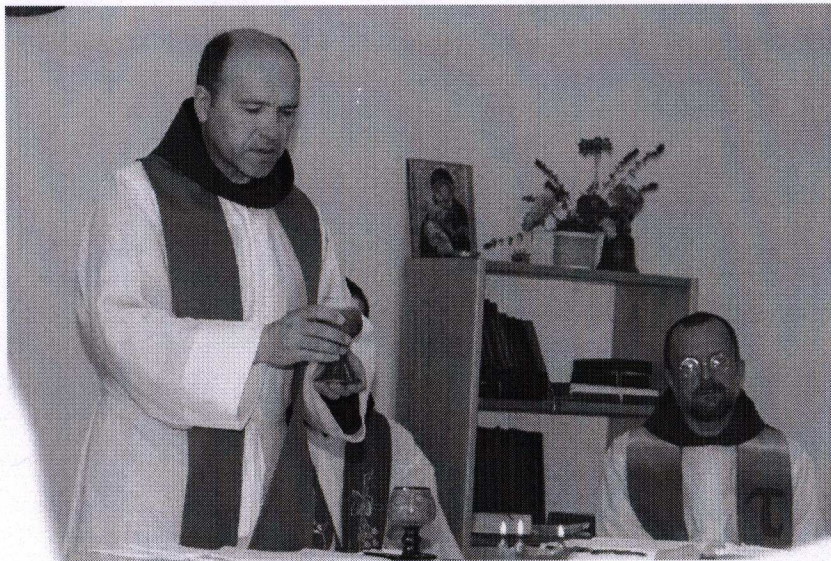
Středa 7. října – misionáři v 90. MŠ na Lochotíně

-111-

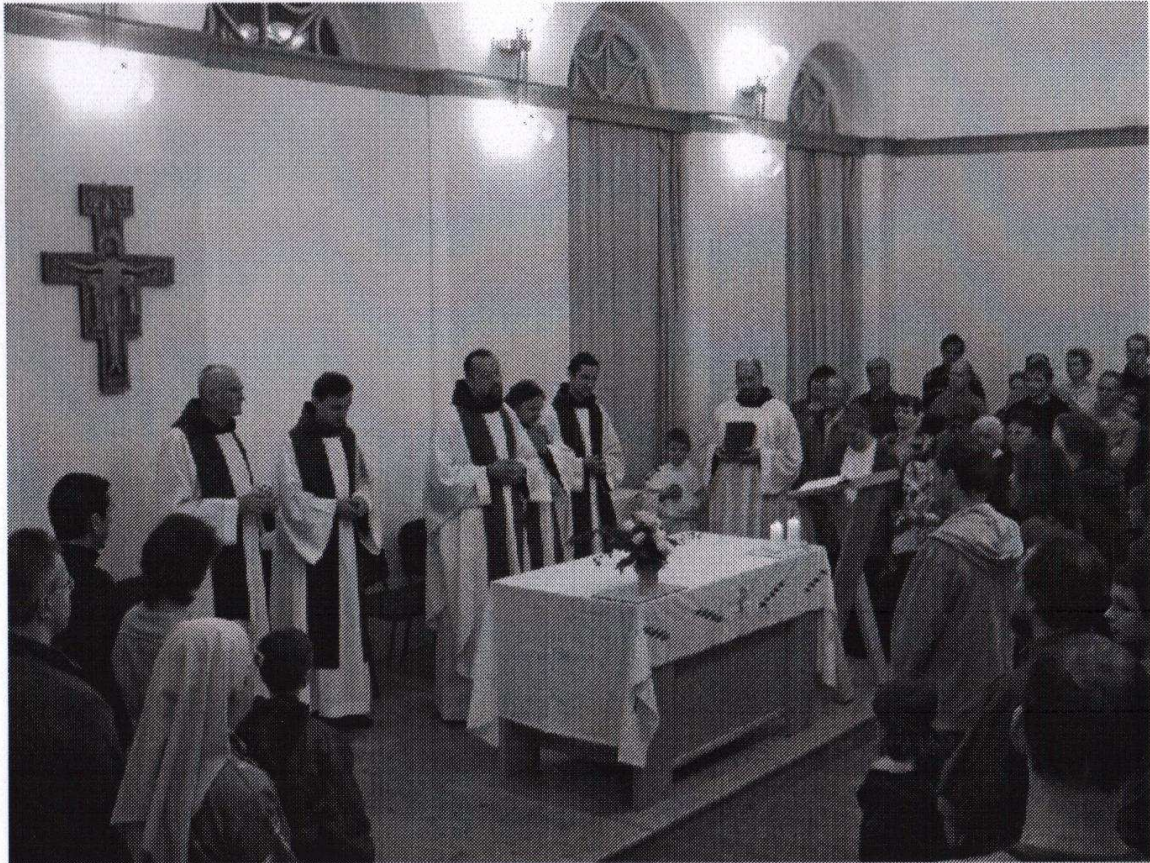

Čtvrtek - ranní mše svatá, Den otevřených dveří

Pátek - večerní program

*Radost patří těm, kdo darují,
a ještě více těm,
kdo darují sebe.*

Sv. Jan Maria Vianney

Terciari s Bartolomějem

Když anděl pracuje ve Škodovce

Sedmíčka představuje další, čtenáři vybranou osobnost. Je jí koordinátorka a zástupkyně ředitele plzeňské charity Anna Srbová.

Jan Skala
Plzeň

Stejně jako život plzeňského biskupa Františka Radkovského, tak i životní pouť Anny Srbové provázely paradoxy. Kdo by to řekl, že takzvaný Plzeňský anděl, koordinátorka místní charity, která je připravena pomáhat lidem, kteří se dostanou do tíživé situace, v kteroukoliv denní i noční dobu, používala skoro čtyřicet let „píchačky“ ze Škodovky. Za minulého režimu nebylo na charitativní činnost ani pomyslení. V první řadě bylo zapotřebí zaměstnání v průmyslu. Vše se změnilo až po Listopadu. A tehdy se Anna Srbová definitivně rozhodla pro charitativní práci. A věnuje se jí dodnes, i ve svých bezmála sedmdesáti letech, je na roztrhání. Stará se o zdravotně postižené, vězně, lidi bez domova, organizuje Tříkrálovou sbírku a má řadu dalších aktivit. Až by člověka napadlo: Jak to všechno stihá?

Stojí při mně Bůh

Uspořádání času Anny Srbové zajímá i Františka Radkovského, další ze sedmi osobností města. „Chtěl bych se paní Srbové zeptat, jak tu obrovskou spoustu práce a aktivit stihá,“ táže se biskup. „V první řadě musí Pánbůh dát. Bez něho by to opravdu nešlo. Každé ráno, když vyjdu z domu, prosím, abych byla nástrojem v Boží ruce a udělala to, co je třeba,“ odpovídá na položenou otázku Srbová.

Ovšem nejen Bůh určitě stojí za tím, co všechno každodenně za „Plzeňským andělem“ zůstává. „Po stránce organizační mám dobrou průpravu právě ze Škodovky, kde jsem dělala sekretářku v konstrukci elektrických lokomotiv. Na oddělení jsme měli přes sto lidí. Měla jsem štěstí i na šéfy, kterých

POČÍTÁNÍ. Anna Srbová rozpečetila kasičky z letošní Tříkrálové sbírky.

Foto 7 / Miroslav Chaloupka

se tam za tu dobu vystřídal osm a od všech jsem se toho hodně naučila. Tenkrát jsem musela řešit velké množství úkolů, naučila jsem se jednat s lidmi a začala jsem vnímat, co je důležité a co snese odklad,“ vzpomíná na předrevoluční léta Anna Srbová.

K dobročinné práci, které se plně věnuje od roku 1992, kdy si udělala kurz charitativní pečovatelky, měla dobrou průpravu už z dětství. „Tatínek mi zemřel, když mi bylo deset let a v domě zůstalo pět děvčátek. Babička, maminka, já a mé dvě sestry. Opravdu si to neidealizuji, i sousedé to nějak vnímali a například na pohřbu mé babičky zaznělo, že u nás doma mezi námi nepadlo křivé slovo. Vzájemná podpora a pomoc druhým bez okázalých slov bylo naprostou samozřejmostí. Naučili jsme se ale i umění sami pomoc přijmout. Ke křesťanství toto opravdu patří, a i když se to v padesátých letech nenazývalo charitou, máme

to v sobě. Přišlo mi proto naprosto normální, postarat se o strýce, který zůstal sám po amputaci nohy, a tak získávat první zkušenosti s péčí o tělesně postižené,“ říká nejnámější plzeňská dobročinná pracovnice.

Přelom: osmašedesátý

Přelom v životě Anny Srbové nastal kolem roku 1968, kdy se začala uvolňovat politická situace. V Boha věřící, tehdy sedmadvacetiletá žena, se poprvé dozvěděla, že ve třicátých letech v Plzni fungovala charita, která měla sídlo v takzvaném domečku u Františkánů. „V době hospodářské krize organizoval velice úspěšně pomoc mnoha lidem pan rada Chudáček, známá křesťanská osobnost, angažující se v řadě dalších oblastí života. Například prostřednictvím salesiánského díla chtěl zlepšit výchovu mládeže, začínal plánovat kostel svatého Antonína ve

Skvrňanech, kde se v současné době nachází Diecézní centrum mládeže a další věci. Měl tři dcery, se kterými jsem byla ve styku a také od nich jsem trochu nasákla,“ vysvětluje Srbová.

Postupem času, ještě za komunismu, začala organizovat různé křesťanské akce, na kterých lidem vysvětlovala, jak je důležité pomoci potřebným. Tomu se samozřejmě věnuje

dodnes, i když už je skoro třináct let v důchodu. Právě ve chvíli, kdy přišel důchodový věk, zakousla se do charitativní činnosti ještě hlouběji.

„Od roku 1997 působím nejen jako koordinátorka, ale i jako zástupkyně ředitele městské charity,“ vypočítala svou činnost. A výsledky jsou za ní vidět. „Paní Anně vděčím za mnohé. Když jsem se takřka přes noc ocitl na ulici, obrátil jsem se na charitu a paní Anna neváhala a okamžitě mi pomohla zařídit náhradní bydlení,“ řekl Sedmíček čtyřiačtyřicetiletý Václav Zelenka, který po rozvodu přišel o střechu nad hlavou.

Seriál Sedmíčky v příštích týdnech představí ještě čtyři další osobnosti. Z nich si Anna Srbová vybrala zachránce plzeňského hokeje Martina Straku, aby mu položila otázku, která ji zajímá. „Chtěla bych se pana Straky zeptat, jestli dává peníze lidem, kteří žebrají na ulici.“

KDO JE ANNA SRBOVÁ

- Narodila se v červenci 1941 v Plzni. Ve stejném domě na Doubravce bydlí dodnes.
- Vystudovala Vyšší hospodářskou školu Klementa Gottwalda v Plzni.
- V roce 1992 si udělala kurz charitativní pečovatelky.
- Má jednoho syna.

koncert komorního souboru

Kudrnatá kapusta

**Markéta
Kapustová**

**Monika
Kudrnová**

Václav Kapusta

***25. října 2009 v 17 hodin
v kostele Všech svatých na Roudné.***

***Na programu skladby A. Vivaldiho, G. Ph. Telemanna, R. Valentina,
M. Ravela, R. Guiota, H. Wiltbergera, C. Handa, A. H. Sveinssona.***

Koncert se koná za podpory Magistrátu města Plzně.

SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

1.LISTOPADU 2009

poutní bohoslužby ve zdejším kostele
v 9 a v 11 hodin